

РЕШЕНИЕ

№ 290

гр. С., 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Мария Ян. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20222200500387 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба депозирана от адв.М., пълномощник на М. К. Г., ЕГН *****, от гр. С., кв. „Д.“, № 36 – И - 6, против решение № 589/20.07.2022 г. по гр.д. № 128/2022 г. на С.ския районен съд, с което на основание чл.422, ал.1 от ГПК във връзка с чл. 415, ал.1, т.2 от ГПК, във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 430, ал.1 от ТЗ е било признато за установено в отношенията между въззивника М. К. Г., в качеството му на поръчител и „Първа инвестиционна банка“ АД, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „ Д.Ц.“, № 37, че по договор за потребителски кредит и договор за поръчителство от 25.05.2011г. дължи

- Главница в размер на 11 474.79 евро, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение – 24.06.2021г.;
- Просрочени договорни лихви в размер на 645.36 евро, за периода 24.06.2018г. – 12.03.2020г.;

- Договорна лихва в размер на 376.11 евро, за периода 13.03.2020г. – 13.05.2020г.;
- Непогасена договорна лихва в размер на 104.00 евро, за периода 14.03.2020г. – 25.05.2020г.;
- Просрочена наказателна лихва в размер на 2 557.07 евро, за периода 24.06.2018г. – 12.03.2020г.;
- Просрочена наказателна лихва в размер на 2 297.99 евро, за периода 14.05.2020г. – 23.06.2021г.

С обжалваното решение въззивникът е бил осъден да заплати и деловодни разноски в размер на 1824.88лв.

Решението е обжалвано изцяло като неправилно и незаконосъобразно и като постановено при нарушение на материалния и процесуален закон. Освен това то било и немотивирано в частта касаеща възражението за изтекла погасителна давност.

По отношение наличието на договор за кредит, договор за поръчителство, размера на изтеглената сума и извършените плащания по кредита, страната посочва, че няма спор и тези данни са установени от доказателствата по делото, включително изготвената съдебно - счетоводна експертиза. Спорен бил въпросът кога е настъпил падежът на целия договор? Твърди се, че тъй като в договора (чл. 30) се е предвиждало автоматично настъпване на предсрочна изискуемост на цялото вземане ако кредитополучателят или солидарният длъжник не са платили изцяло или частично, което и да е от паричните задължения по договора в продължение на 150 дни, то не следвало да се вземе предвид тълкуването дадено в Тълкувателни решения № 4/2013г. от 18.06.2014г. на ВКС и № 5/2019г. от 21.01.2022г. на ВКС, а да се приеме че приоритет имат договорните отношения и постигнатото съгласие в клаузите на договора. В случая се твърди, че предсрочната изискуемост е настъпила без тя да бъде обявена на длъжника от банката кредитор и съответно срокът по чл. 147 от ЗЗД е изтекъл на 26.04.2012г. По този начин предявеният иск на 23.06.2021г. се явявал неоснователен. Неправилно съдът бил приел, че погасителната давност за всяка отделна вноска не настъпва с оглед падежа и, а с настъпването на

падежа на целия договор.

Моли се да се отмени обжалваното решение и предявените искиове да бъдат отхвърлени. Претендират се деловодни разноски за двете инстанции. Страната не е направила нови доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от юрисконсулт Р. – пълномощник на въззиваемата страна „Първа инвестиционна банка“ АД, с който въззивната жалба е оспорена като неоснователна. Посочено е, че при постановяване на решението съдът е взел предвид задължителната съдебна практика на ОСГТК на ВКС и по специално решението и обективизирано в т.18 от ТР 4/2013г. по тълк.д. № 4/2013г., според което за настъпването на предсрочната изискуемост е необходимо уведомяването на длъжника. От друга страна в Тълкувателно решение № 5/21.01.2022г. по т.д. № 5/2019г. на ОСГКТ на ВКС , при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, 6 – месечният срок по чл. 147 от ЗЗД започва да тече от настъпването на изискуемостта на целия дълг (в случая от 25.05.2021г.).

Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Страната не е направила доказателствени искания.

В с.з.въззивникът редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмена молба процесуалният му представител заявява, че поддържа въззивната жалба и моли същата да се уважи. Претендира разноски.

В с.з. въззиваемата страна редовно призована не се явява и не се представлява. В писмено становище процесуалният и представител заявява, че поддържа отговора на въззивната жалба и моли да се потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Пред настоящата инстанция не се събраха допълнителни доказателства.

Обжалваното решение е било съобщено на въззивника на 28.07.2022г. и в рамките на законоустановения четиринадесет дневен срок – на 10.08.2022 г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – С. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на

основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лица с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

Както е посочено във въззивната жалба между страните не съществува спор относно наличието на договор за кредит, договор за поръчителство, размера на изтеглената сума и извършените плащания по кредита. Тези данни са установени от доказателствата по делото, включително изготвената съдебно - счетоводна експертиза. Спорни са два въпроса. Първият е кога е настъпил падежът на целия договор (и трябва ли съдът да съобрази разпоредбата на чл.30 от сключения между страните договор, съобразно която разпоредба предсрочната изискуемост настъпва автоматично (без да е необходимо уведомяването на длъжника за обявяването и от кредитора), при неплащане на определен брой вноски, за определен срок) или не. Вторият въпрос, който страната счита за неправилен разрешен от районния съд е от кога тече погасителната давност по чл.147 от ЗЗД.

И по двата поставени въпроса е налице задължителна съдебна практика, която съдът не може да не вземе предвид при постановяване на решението си. Тази практика е взета предвид при постановяване на първоинстанционното решение и обжалваното решение е в духа на възприетото в тълкувателните решения на ОСГТК на ВКС.

По въпроса кога е настъпил падежът на целия договор е постановено ТР 4/2013г. по тълк.д. № 4/2013г., в т. 18 от което е посочено, че „ за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на 55 обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост“. Настоящият случай е абсолютно идентичен. Съдът не може да допусне да не се съобрази със задължителната за него практика, защото така би постановил едно неправилно решение, което би било отменено на касационна инстанция.

По същия начин стои въпросът и за изискуемостта на задължението и настъпването на погасителната давност за поръчителя по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД. Отново е налице задължителна съдебна практика обективирана в Тълкувателно решение № 5/21.01.2022г. по т.д. № 5/2019г. на ОСГКТ на ВКС, според което „при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл.147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост“.

Тъй като аргументите на въззивника се изчерпват с разгледаните две твърдения, съдът намира че правните изводи на настоящата инстанция съвпадат напълно с тези на първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Според правилата на процеса на въззиваемата страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 150.00лв.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № № 589/20.07.2022 г. по гр.д. № 128/2022 г. на С.ския районен съд.

ОСЪЖДА М. К. Г., ЕГН *****, от гр. С., кв. „Д.“, № 36 – И - 6 да заплати на „Първа инвестиционна банка“ АД, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „ Д.Ц.“, № 37 100.00 (сто и петдесет) лева юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____